

Sygn. akt V Kz 580/20

V K 511/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: (del.) Sędzia SR Damian Krakowiak

Protokolant: st.sekr.sąd. Jolanta Kusy

przy udziale Prokuratora Elżbiety Szpakowskiej

po rozpoznaniu w sprawie A. K.

skazanego za czyn z art. 279 § k.k. i in.

z zażalenia skazanego i jego obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 10 czerwca 2020 roku

w przedmiocie zaliczenia na poczet kary łącznej okresu pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 84 § 1 i § 2 k.p.k.,

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. odmówić przyznania obrońcy wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi odmówił zaliczenia na poczet kary łącznej orzeczonej w wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 17 grudnia 2019 roku okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w W. (...) od dnia 10 kwietnia 2018 roku do dnia 18 lutego 2019 roku.

Na postanowienie zażalenie wywiódł skazany, wnosząc o dokonanie zaliczenia zgodnie z wnioskiem. Skazany wskazał, że został zatrzymany w W. (...) do czynów tam popełnionych. (...) nie wydała ENA co do skazania ze sprawy VI K 629/16.

Na postanowienie zażalenie wywiódła również obrońca skazanego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji wniosku skazanego i jego obrońcy o zwrócenie się do właściwego organu o nadesłanie informacji dotyczących pobytu skazanego w zamkniętych ośrodkach w U. (...) a w konsekwencji zaniechaniu wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy. Obrońca wniosła o zmianę postanowienia przez zaliczenie okresy detencji na terenie U. (...)

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Przede wszystkim nie mógł być uwzględniony zarzut obrazy art. 167 k.p.k.

w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. Do wydania rozstrzygnięcia zbędne było zwracanie się do „właściwego organu o nadesłanie informacji dotyczących pobytu skazanego w zamkniętych ośrodkach na terenie W. (...) (k. 148).

Z nadesłanych dokumentów wynika – czego nie kwestionuje sam skazany – że wZ. (...) wdrożono wobec niego procedurę deportacji w oparciu o Immigration Act z 1971 roku. Jako przyczynę deportacji wskazano przy tym uprzednie konflikty skazanego z prawem nie tylko (...) (skazania pomiędzy 3 kwietnia 2002 roku a 26 lipca 2016 roku) ale i(...) (wyrokiS. (...) Magistrates Court) /k. 95/. Tym samym nie budzi wątpliwości administracyjny (prawo cudzoziemców) charakter zastosowanej wobec niego procedury.

Rację ma Sąd Rejonowy, wskazując na konieczny funkcjonalny związek rzeczywistego pozbawienia wolności z daną sprawą (w tym przypadku ze skazaniami objętymi wyrokiem łącznym). Użycie w przepisie art. 63 § 1 k.k. zwrotu „w sprawie” wskazuje, że chodzi o tę konkretną sprawę, w której wymierzono karę, nie zaś o inną, która mogła się kiedyś toczyć wobec skazanego. Zatem przyjąć należy, że art. 63 § 1 k.k. daje możliwość zaliczenia na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności wyłącznie w tej sprawie, w której to pozbawienie wolności miało miejsce (postanowienie SA w Krakowie z dnia 3 sierpnia 2017 r., AKz 155/17, Lex 2521569). Detencja skazanego w W. (...) nie miała bezpośredniego związku z postępowaniami o sygn. VI K 629/16 i IV K 364/19. Przypomnieć należy, że w sposób ogólny organy(...) powołały się na niepożądane przebywanie skazanego na terenie Z. (...), czego uzasadnieniem miała być uprzednia karalność skazanego.

W polskim procesie istnieje podstawa zaliczenia na poczet kary okresu zatrzymania poza granicami RP. Przewidziano ją w przepisie art. 607f k.p.k. Na poczet orzeczonej lub wykonywanej kary pozbawienia wolności zalicza się okres faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania w związku z przekazaniem. Przepis ten jest implementacją art. 26 decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2002/584/WSiSW z 13 czerwca 2003 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób pomiędzy Państwami Członkowskimi. W myśl tego przepisu decyzji ramowej, Państwo Członkowskie wydające nakaz zalicza wszystkie okresy zatrzymania, zaistniałe w wyniku wykonania europejskiego nakazu aresztowania, do całkowitego okresu zatrzymania, które ma nastąpić w wydającym nakaz Państwie Członkowskim, jako skutek orzeczenia pozbawienia wolności lub wydania środka zabezpieczającego (zob. post. SN z 31 maja 2016 r., IV KK 414/15, OSNKW 2016, z. 9, poz. 60).

Jednak przywołane uregulowanie nie mogło mieć zastosowania. W sprawach objętych wyrokiem łącznym nie wydano ENA.

Już na marginesie zważyć należy, że nawet środki takie jak areszt domowy w wymiarze 9 godzin na dobę w godzinach nocnych, połączony z dozorem elektronicznym danej osoby za pomocą opaski elektronicznej z obowiązkiem stawiennictwa codziennie lub kilka razy w tygodniu w komisariacie Policji w określonych godzinach, a także z zakazem występowania o wydanie dokumentów umożliwiających podróż za granicę, nie są co do zasady – przy uwzględnieniu rodzaju, czasu trwania, skutków i sposobu wykonywania całokształtu tych środków – do tego stopnia ograniczające, by wywoływały skutek w postaci pozbawienia wolności porównywalny z osadzeniem (wyrok TS z dnia 28 lipca 2016 r., C-294/16 PPU, JZ v. Prokuratura Rejonowa Łódź-Śródmieście).

W konsekwencji żądanie zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej okresu detencji skazanego w ośrodku imigracyjnym w W. (...) pozbawiony jest podstawy prawnej.

Instytucja zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary jest konstrukcją normatywną zawartą w art. 63 § 1 k.k., a jego treść wskazuje na przesłanki oraz zasady dokonywania zaliczeń, nie pozostawiają sądowi jakiegokolwiek swobody decyzyjnej. Tym samym kwestia ta nie może podlegać jakimkolwiek negocjacom pomiędzy uczestnikami procesowymi (postanowienie SA

w Katowicach z dnia 12 kwietnia 2017 r., II AKz 240/17, Lex 2333349).

Nie mógł być uwzględniony wniosek obrońcy o przyznanie wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze. Z przepisu art. 84 § 1 i § 2 k.p.k. wynika, że po uprawomocnieniu się orzeczenia obrońca z urzędu ma jedynie prawo podejmowania czynności, jednakże nie jest do tego zobowiązany (postanowienie SN z dnia 27 listopada 2000 r., III Kz 55/00, niepubl.). Od chwili prawomocnego zakończenia postępowania skazany winien być traktowany jako osoba niemająca obrońcy (postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., IV Kz 36/07, OSP 2008/10, poz. 103).

Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, w którym wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu, zostało prawomocne zakończone

z dniem 25 grudnia 2019 roku. Tym samym uprzedni obowiązek działania obrońcy z urzędu przerodził się w uprawnienie do działania na rzecz skazanego. Obrońcy działającemu na mocy tego uprawnienia nie przysługuje wynagrodzenie (postanowienie SN z dnia 18 września 2013 r., V Kz 60/13, Lex 1363213, postanowienie SN z dnia 7 października 2010 roku, II KK 229/10, BPK 2010/8, poz. 126, R. A. Stefański, w: R. A. Stefański, S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, Warszawa 2017, s. 975).